

stelling, begon te vuren maar gaf zich, nadat de commandant gesneuveld was, spoedig over. Hetzelfde deden de twee pelotons luchtdoelmitrailleurs die zich met slechts tien patronen per karabijn¹ tegen de opdringende parachutisten verdedigen moesten. Ook de verschillende onderdelen van de compagnie infanterie die zich in het bruggehoofd Moerdijk bevond, boden niet lang verzet: zich ingericht hebbend op verdediging naar het zuiden, moest de compagnie zich verweren tegen zwaargewapende parachutisten die onverhoeds uit het noorden oprukten. Het gehele bruggehoofd was (op één punt na waar men tot half elf de weerstand volhield) om zeven uur in handen der Duitsers. Aan Nederlandse kant waren dertien man gesneuveld.²

In tegenstelling tot de verdedigers van het bruggehoofd Moerdijk hadden de verdedigers van het noordelijk uiteinde van de bruggen (het dekingsdetachement Willemsdorp uitgezonderd) in die vroege uren van de rode mei de munitie niet bij de hand. Gewekt door het geronk der vliegtuigen en het vuren der luchtdoelartillerie (de mitrailleurs van de wachtschepen lieten zich niet onbetuigd), renden de manschappen 'merendeels in nachtgewaad naar buiten en staarden naar het ongewone schouwspel.'³ Bommen suisden omlaag – men stooft uiteen en zoekt dekking. Snel liet de commandant van de politietroepen, sergeant-majoor A. van Almkerk, de twee grote bunkers bemannen. Eén van zijn onderofficieren gaf hij voorts opdracht, de slagsnoerleidingen aan de bruggen aan te brengen. Uit een van de bunkers moest men die leidingen eerst te voorschijn halen. Kostbare minuten verstrekken. Hoe laat de betrokken onderofficier met het aanbrengen van de leidingen begon, weten wij niet – hij was er in elk geval nog niet mee klaar toen tegen vijf uur de Duitse parachutisten landden en spoedig nadien de eersten hunner van het zuiden uit tot de bruggen doordrongen en elk die zich op de pijlers waagde, onder vuur konden nemen. Sergeant-majoor van Almkerk kon toen weinig meer doen dan met zijn kanon en zware mitrailleur verhinderen dat de parachutisten zich over de volle lengte van de brug voorwaarts werkten.

De honderden parachutisten die op de zuidelijke punt van het Eiland van Dordrecht daalden ('Kapitein, ze gooien strooibiljetten uit!' kreeg een van de Nederlandse commandanten te horen⁴), concentreerden zich daar snel. Een deel van de Nederlandse troepen werd, zonder munitie, in de boerderijen omsingeld en moest zich meteen overgeven.⁵ Hier of daar konden enkele tientallen verzet bieden tot hun munitie op was. Wat aan auto's bij boerde-

¹ A.v., VI, p. 34. ² Nierstrasz: *Zuidfront Vesting Holland*, p. 21-25. ³ A.v., p. 26.

⁴ Verhoor, 1940, van W. F. M. Popelier door P. M. C. J. Hamer, *Enq.*, dl. I b, p. 187. ⁵ Getuige M. R. H. Calmeyer, a.v., dl. I c, p. 306.